

K 513/1251

Debrecen 1870. június 6.

Mélyen tisztelt Uram!

Az 1858^é évi tavaszán nálam össejött vidám társaság
előtt felolvastam a „Daliás idők” első énekét,
mely a Losoncki Phönixben jelent meg.

E társaság úgy volt hangolva, miszerint
engem uravított, hogy kegyedek az épossz tovább,
híriszeinek megírására azonnal kegyém fel.

Mit írtam; nem tudom. Csak hogy néhány
nap múlva, kellemes meglepetésül, kegyednek
általán azóta is erélyesül öröme becses leve,
leírtam, melyben kegyed, érdeklődésemért,
nem érdemlensz köszönetet mond. Felemlíti
a hívásal seendőit, felhozta főleg a „kedélyén
nyom aszkodó fatalis bajt,” mely nem mindenkor

engedi

engedi senmié azt, a mit kellene;” levele végső sorai;
dean pedig idézi „Toldi eszéje” mel a 34^{ik} lapos
foglalt utolsó sorát, s azonnal kívánja kifejeztem
állapotját.

Uram! jól tudom én, mi a tegyed levelében
entisess „hivatali keendő”; — fájdalom! a ke,
gyed által hangvulhozott Keiely baj sem ismeretlen
előttem; de bizonyos meg örömségemést, —
ki kell leplezetlenül jelenszenem, miszerint:
vrt tegyed teljes beféréssel egészen is akóta;
megírta először a „Daliás időt 2^{ik} és 3^{ik} éne,
ket is, csak a negyedik, s gondolom utolsó
éneket nem adta még világra. —

Elbírákodva azon stívessej által, melyet
tegyed igénytelen sremélyem iránt az által sa,
múskor, hogy kihívó soraimat keszes vála,

Skara

Válaszára méltasá: ez alkalommal is barátságos
vevők magammal Regyedet tudományos buvárlatai,
ban zavarni, s fölkeeni, miszerint „darabban”,
levő „dicső” művet befejezni, s ez által a drá-
ga gyöngyfüzéré teljes-egészrészé alakisani mel-
léstassék.

Dráva Regyédnek ismét szíves jellemében,
melynél fogva saját önértelmege szerint isél
mások felett is: meg vagyok győződve, hogy je-
len soraimat nem alacsony huzgésnek, ha-
nem nagyrabecsülésnek nyilvánításának vesmi.

Ismételt alkalmatlankodásomért bocsá-
natát kérvé vagyok

Özönise szíveselője

Vincze Vilsonk

